

Sí, "corfa" es vocable valenciá; y "closca", catalá

Ricart García Moya

M'han moscat que a un nacionaniste (que *illustra sa comentari en u d'eixos escuts llocals de quatre barres, que'ls heraldistes disenyaren baix el franquisme pera apoyar l'expansionisme catalá del sigle XX*), li ha donat batistot al llegir l'artícul meu en que fea tall entre'l sust. val. "corfa" y el cat. "closca". El catalaniste vol donar fortalea a sa opinió y escriu paraules en suachili o atra llengua que desconec: "ahahha, hahahaha...". Nhia que dir que s'argumentació incluí lléxic de nivell cult, com "tarat, borinot...", abanda de fer fachenda de tindre fonda formació llingüística.

Lo catinenc+ @ofrenator · 1d
Ahahha, si closca és valencià.
Hahahaha

Este eixemplar es u més de la collita d'alficosos que, per tot el Reyne, repetixen les chorraes del IEC y sa mascota millonaria AVLL. El faba catinenc mos colpecha en lo que creu arma de destrucció masiva de terroristes blavers (com servidor), al dir que "closca" ix en el DRACV, ¡Che, tros de safanoria, si Don Voro de los Verdejos s'engolí tot el diccionari d'Alcover, Moll y Sanchis Guarner! Enrosinat per copiar, no deixá ni lo del "Tigre: mamífer carnívor... habita en Africa", (DRACV). Els diccionaris patixen del ego del llexicógrafs com Carlos Ros (no Carles), que per fer un diccionari abultat copiá dasta de les cartilles y refrans catalans, y també del castellans; aixina que, renoc de Catí, anem a coses series. La fábrika de paraules valencianes está tancá per ordens dels monyicots polítics, y la femerá de filólecs degradats a comisaris del catalanisme arbelloner. N'hian millars de paraules y morfologies que la llengua valenciana anava produint y, per la prostitució catalanista, han desaparegut. Asoles donaré una que, segur, li fará riurer a la rabera de colaboracionistes del autoodi, que tot lo valenciá els pareix ridícul; per eixemple:

fuchinar, fuschinar -del lletí modern *fuchsia*, per el botánic alemá Leonhart Fuchs (+ 1566).

En l'eixemple en valenciá, el taberner Panollo de Quart pogué mesclar el colorant fuschina o fuchina en l'aigüat vi: "trenta quatre persones han resultat fuschinaes en Quart de Poblet, gracies al taberner Panollo" (La Traca, 4 octubre 1885, p.3)

El verp "fuschinar" encá no está en el DHIVAM, pero vaig a ficaro. Respecte a la controversia entre 'corfa' y 'closca', pera que'l colaboracioniste de Catí no s'escarote molt, anirem al etimólec catalá Corominas (traduít al val.) que, a lo millor, te millor formació llingüística que'l de Catí:

corfa «corfa: valenciá; del árap *qirfa* o *qarfa* (...) En 1575 era ya mirat (closca) com la forma corrent en l'us del Principat (sic) enfront de la forma corfa o casca, vistes com les formes valencianes (...) **Corfa: vocable soles valenciá**, probablement una variant *qorfa* ya *eixistía* en arábic vulgar valenciá Es **paraula específicament valenciana** y s'aplica a la corfa de pa, llagues, corfa dels abres..." (Corominas: DECLLC, II, pp.777, 934)

corfa "pelar... corfes" (Pou: Thesaurus, Valencia, 1575)

corfa "avellana en corfa" (Vilarig: Memorial... han de pagar les mercaderies, 1607)

corfa "tot son corfes" (BUV. Morlá: Ms. 666, c. 1649)

corfa "de la corfa del hou" (Ros: Coloqui entrengut entre quatre llauradors, 1746)

corfa "el valenciano, lo que nombra el castellano cortezas y cáscaras, dice corfes" (Ros, 1764)

corfa "encara tenen les corfes" (Galiana: Rond. de rondalles, 1768, p. 24)

corfa "corfa: cáscara" (BMV, Serrano Morales, ms. 6549, Diccionari valenciá, any 1825)

corfa "que tot es fam y pallorfa, / y may mos caurá la corfa" (El Mole, 1840, p. 166)

corfa "els que manen van encara en corfa y molla" (La Donsayna, 1844, p.34)

corfa "las anous que cullgues /... en corfa" (Baldoví: Qui tinga cucs que pele fulla, 1855, p.26)

- corfa** “de la corfa a que perteneix” (El tío Nelo, 15/ 02/ 1862, p.4)
- corfa** “es que hiá molta, moltíssima corfa que tallar” (El tío Nelo, 25 d'octubre 1862, p.2)
- corfa** “vosatros cregueu / que la nostra corfa y molla” (La tertulia de Colau, 1867, p. 11)
- corfa** “per dos corfes de meló...” (Escalante: Un grapaet y prou, 1868)
- corfa** “deixarse así hasta les corfes” (Liern: Telémaco en l'Albufera, 1868, p. 13)
- corfa** “en eixa corfa tan basta” (Lladró: La boba y el embobad. 1872, p. 10)
- corfa** “a punt de deixar la corfa” (Azpiroz: Entre amics no cal tovalles, 1877, p. 8)
- corfa** “per la corfa del tronc” (Roir y Civera: El tesoro, Gandia, 1884, p. 20)
- corfa** “y te una corfa...” (Borrás, Vicent: El estudi d'un pintor, 1886, p. 15)
- corfa** “corfa: cáscara, corteza (...) Durar més qu'una corfa de caragol en un femer” (Escrig: Dicc.1887, p.880)
- corfa** “que a la corfa de un anou” (El Cullerot, Alacant, 10 de joliot 1897, p.1)
- corfa** “que li falta un donsayer que siga de corfa y molla” (La Degollá , 2 de març 1890, p.3)
- corfa** “ministres de corfa y molla” (Gadea: Ensisam de totes herbes, 1891, p.76)
- corfa** “caragol que s'arplega dins de la seua corfa” (Navarro: La pau dels poblets, 1913, p.16)
- corfa** “que t'ham llevat la corfa. Perque tu, quant vingueres del poble, fees...” (Puchol, V.L.: Picardíes d'estudiant, 1922, p. 6)
- corfa** “pero li queda prou corfa en el servell” (Buil, E.: No et fies de l'aigua mansa, 1927, p.3)
- corfa** “la teua corfa, moro turbant” (Hernández, Faust: La Marselina, 1927, p.8)
- corfa** “corfa de llima, rallá” (Comes, P.: Les pilotes de Nadal, 1927, p. 12)
- corfa** “una corfa de caragol” (Alberola Serra, E.: Refraner valenciá, 1928, p. 69)
- corfa** “caragols de corfa y molla / y albercocs del pinyol” (Alberola: Mosén Ramón, 1928. p.24)
- corfa** “porta una corfa d'hou” (Beltrán, E.: Ratolins de casa rica, 1934, p. 23)
- corfaes** “chiquets... m'han pegat lo menos catorse corfaes” (Soler Lluch: Les festes d'un poblet, c.1926, p.16)
- corfar** “corfar: encostrar, apostillarse. Lo mismo que *encorfar*” (Escrig: Dicc. 1887)
- corfes** “les corfes... bull al foch molt chich” (Archiu Reyne de Val. Real 648, f. 104 v. doc. notari Miquel Adell, c.1500)
- corfes** “per dos corfes de meló” (BNM, Ms. Escalante: Un grapaet y prou, 6 de giner 1868, f.2)
- corfes** “en les corfes de les pomes” (Peris Celda: La tía Pepa Tona, 1918, p.7)
- corfes** “y corfes de mangrana per terra” (Gayano Lluch: Del Tersio Extranjero, 1921, p.3)
- corfes** “¡Yo no vullc qu'em tire corfes!” (Peris Celda: Cacaús y tramusos, 1927, p.12)
- corfes** “les corfes... ¿Hui no portem melonet?” (Martí Orberá, R.: Chent del día, 1927, p.10)
- corfes** “corfes de cacau” (Sendín Galiana, A.: Ella, l'atra y..., 1934, p.42)
- corfeta** “una corfeta que m'ha fet que m'esbare” (Alberola, E.: Vides trencaes, 1928, p.16)
- corfoll** – derivat de *corfa*. Esta paraula valenciana, com tantes atres, ha pasat al catalá d'alguns pobles de Catalunya, com reconeixien Alcover y Moll: “El fet de trobar el vocable *corfoll* en Sort (Alt Pallars), tan llunt de l'área ocupá per el vocable *corfa* (l'limitat al Reyne de Valencia), s'explica per el fet de ser la seba, en el Pallars, un producte exòtic e importat de Valencia, d'ahon segurament haurá aplegat a Sort el vocable *corfoll*” (DCVB)
- corfoll** “corfoll de ceba” (Mayans: Voc. valenciá, 1787)
- corfoll** “y el corfoll se queda fet...” (León, Carlos: Arenga crítica, 1789, p. 7)
- corfoll** -en el semanari El Sueco, en 1847, tenim la paraula 'Corfoll' com apellit paròdic de u que escriu mesclant castellá y valenciá, en faltes en els dos idiomes. El semantisme de *corfoll* es paregut

al de ser un moniato, un alficós, un bleda, un faba, etc.: “el sinyor president, Corfoll” (El Sueco, 7 de noembre de 1847, p. 145)

corfoll “corfoll: capas que forman la cebolla” (Escrig: Dicc. 1887)

¡corfoll! ¡recorfol! “¡Recorfol!” (Serrano y Sansano: Una sublevació en Jauja, Elig 1896, p. 18)

corfut “corfut” (Escrig: Dicc.1851)

corfut “corfut: que te molta corfa; valenciá” (DCVB)

Pera tancar esta controversia d'ambigü de camalet, m'agradaría que'l corfoll de Catí, abanda d'argumentar els "ahahha, hahahaha...", mos donara testimonis del us del cat. "closca" en lliterats valencians, no en els quatre llexicógrafs que's copiaven uns d'atres pera fer més gros el diccionari. En fi, no tinc ganes de donar més la llanda. Esta esprá de hui (11/06/ 2020) m'han donat la brafá d'autoodi d'este porrito de Catí y no li done més rahanaments. En esta gentola tot es inútil. Aixina que, com fa una calor en Alacant que m'afegue, me'n vaig a la placha a fer la monquilí y pèndrer uns nugolets. Per cert: el sabi de Catí escriu "jo" en atre reglot d'autoodi contra'ls clásics valencians:

yo “yo, Jacme Conesa, prothonotari del senyor Rey” (Conesa: Hist. Troyanes, c. 1383)

yo “com yo en Johan Vidal mercader de Morella...” (Archiu Hist. Ecl. de Morella, notari Antoni Cerdá, 3 de giner 1394)

yo “la dita ymage... e yo la he vista” (Canals, Antoni: Llibre de Hugo de Sent Víctor, 1396)

yo “dins la mia cella yo legis” (Canals, fr. Antoni: Ms. Prólec al Pater noster, 1405)

yo “yo he donat... Pare, yo me tendrie per...” (Ferrer, St. Vicent: Sermons, 1408)

May es pergué la grafía, dasta l'aplegá dels parásits del autoodi:

yo “yo, miserable” (Roiç de Corella: Lo Primer del Cartoxa, 1496)

yo “yo no se qui sapia” (Fenollar: Lo Procés de les olives, 1497)

yo “y quant me fora yo més ...” (Villena, Isabel de: Vita Christi, 1497)

yo “fent yo recompensa” (Gaçull: La Brama dels llauradors, 1497)

yo “yo peccador” (Vinyoles, N.: Omelía sobre lo Psalm del Miserere, 1499)

yo “yo crec molt be” (Amiguetum: Sinónima... et itálico sermone in valentinum, 1502)

yo “e yo pagaré tos deutes” (Anónim: Vida de Sant Honorat, Valencia, 1513)

yo “tinch yo per molt...” (Beltrán, Jaume: Obres contemplatives, 1515)

yo “saber yo qui soc” (Fenollar: Hystoria de la passió, 1518)

yo “que yo quasi apenes veig” (Llull: Blanquerna, traducció al valenciá, 1521, f. XII)

yo “yo li diré” (Milán, Lluys: El Cortesano, Valencia, 1561)

yo “yo no vinch a destorbar” (Fernández de Heredia, J.: Obras, Valencia, 1562)

yo “es veritat que yo” (Onofre: Thesaurus, 1575)

yo “y yo em fas deutor” (AMA, Ms. Llibre de la peixca de Alacant, 1578, f. 34)

yo “en que yo vixch” (Guerau, Gaspar: Desc. dels Mestres de Valencia, 1586, v. 13)

yo “yo escoltant” (Salzedo: Vida Hieronimo Simón, Segorbe, 1614, p. 197)

Y aixina aplegaríem dasta'l sigle XX, en que patim la mordinyá del fascisme expansioniste catalá y el treball brut de chuplagaites colaboracionistes com l'eixemplar de Catí.

yo “así estic yo” (Semnari El Blua, Castelló, 21 febrer 1892, p.1)

yo “yo, de tindre un artefacte...” (Sanz: Mambisos en Muchamel, Alacant, 1897, p. 25)

yo “yo soc fill de Alacant” (El Cullerot, 15 de maig 1897, p.2)

yo “que yo sapia” (Escalante y Feo, E.: Mil duros y tartaneta, 1897, p. 8)